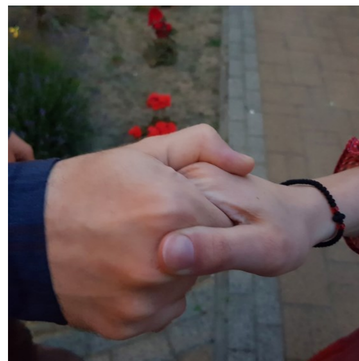
ANUNȚURI

• Să fim alături prin rugăciune, duminică, dar și în toate zilele, de tinerii noștri **Dan** și **Bianca**, ce se unesc prin Taina Cununiei, dorind să înfrunte de acum înainte împreună toate câte va rândui Dumnezeu spre mântuire.

• Acum un an a plecat la Domnul sora **Floarea** (mama surorii Xenia-Florica), una dintre cele mai în vârstă din obște. Dumnezeu să-i odihnească sufletul!

ȘTIRI

• Joi, de prăznuirea Sfinților Mărturisitori Ardeleni, **a trecut la Domnul Preasfințitul Gurie**, primul Episcop al nou înființatei Episcopii a Devei și Hunedoarei (2009), arhipăstor misionar și harnic, care s-a remarcat prin vocația sa spre dialog și comuniune, prin bunătatea și dărnicia părintească, exprimate adeseori atât față de clerici, cât și de credincioșii păstoriți. IPS Laurențiu, mitropolitul Ardealului spunea: „Cu ochii ridicați spre cer, de aici, de la Deva, conducem sufletul Preasfințitului Părinte Gurie cu rugăciuni către Tatăl cel ceresc. A iubit locul acesta și a reorganizat Episcopia Devei și Hunedoarei, lăsând în urma lui mărturii ale unei activități extraordinare și din punct de vedere practic, administrativ, cât și din punct de vedere spiritual. Am întâlnit aici foarte mulți oameni triști, plângând. Ei îl însoțesc cu lacrimi pentru că le-a mângâiat lacrimile multora. Îl însoțesc cu rugăciunea deoarece, ca un păstor blând și iubitor de turmă, i-a condus pe toți, preoți și credincioși din această eparhie.” (sursa: basilica.ro)

• În această săptămână mai mulți preoți din eparhia Aradului au trecut la Domnul: **pr. Dorin Cicirean** (de la parohia Ceala), **pr. Ioan Florea** (pensionat, fost la Miniș), **pr. Ioan Dărău** (pensionat, fost la Cil). De asemenea, săptămâna trecută a adormit **Tasia**, mama PS Emilian, episcopul vicar al Aradului. Dumnezeu să-i odihnească! (sursa: arhiepiscopiaaradului.ro)

• În Sfântul Munte Athos a avut loc miercuri **deshumarea părintelui Iosif Vatopedinul**, ucenic al Sfântului Iosif Isihastul, trecut la cele veșnice în urmă cu 12 ani. În cadrul unei slujbe de pomenire, osemintele au fost dezgropate, curățate de pământ apoi spălate cu vin și ulei. Clericii și credincioșii participanți au adus cinstire mult iubitului părinte Iosif sărutând creștetul său. (sursa: basilica.ro)

Așteptăm întrebările, sugestiile și eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372.
Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor financiar.

MaxiMina

Foaie ortodoxă pentru suflet

„Să alergăm cu stăruință în LUPTA care ne stă înainte !”

Cuvânt al Părintelui Serafim Rose

Nu cunoașterea teoretică, ci o inimă creștină iubitoare va putea rezista încercărilor care vin!

Vremurile de pe urmă au și sosit; vedem limpede cum se pregătește lumea pentru antihrist. Creștinii vor avea de înfruntat o încercare fără precedent a credinței și dragostei lor de Dumnezeu. Vom fi nevoiți să ne ascundem în pustie – pe meleaguri precum cele de aici. Desigur, până la urmă ne vor găsi chiar și aici. Scopul ascunderii nu este doar păstrarea vieții noastre pământești, ci acela de a câștiga timp spre **a ne întări sufletele pentru încercarea finală**. Iar aceasta trebuie **să înceapă chiar de acum**. Deci să începem cel puțin să ne luptăm cu lanțurile patimilor meschine și să ținem minte că adevărata noastră casă nu este aici, ci în ceruri. Să ne croim calea spre patria noastră cea cerească. Ar trebui să ne folosim mintea, încercând să ne înălțăm

inimile la un nivel la care să putem simți mai profund Ortodoxia. Este imperios necesar, în aceste vremuri, să avem un discernământ pătrunzător.

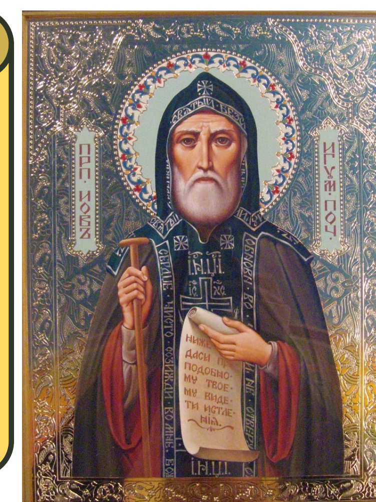
Dacă duhul autentic al Ortodoxiei nu ne este transmis astfel, apare ispita de a urma „înțelepciunea exterioară”, înțelepciunea acestei lumi. Atunci, venind către Ortodoxie, vom alerga după lucruri exterioare: icoane bune, slujbe minunate după tipic, biserici frumoase, după felul corect de a cânta, de a face danii... Toate aceste lucruri sunt minunate și bune, dar nu ne putem apropia de ele fără să stabilim ca fiindu-ne **prioritar a avea o inimă caldă, creștină și a purta lupta lăuntrică prin care să dobândim smerenia**.

Dacă neglijăm aceste priorități esențiale, atunci toate aceste lucruri minunate pot fi așezate într-un mu-

Sfinții săptămânii

SF. IOV DE LA POCEAEV
(†28 octombrie 1651)

Adesea, retrăgându-se în peștera sa, câteodată și câte trei zile, iar alteori timp de o săptămână întreagă, se nevoia în rugăciune și post, cu mulțime de lacrimi de umilință ce se nășteau din inima lui curată, pentru vremuri de pace și pentru mântuirea lumii. În peștera în care se nevoia el, până astăzi au rămas urmele metaniilor sale. În 1675, prin mijlocirea sfântului, Maica Domnului a scăpat mănăstirea de atacul turcilor. Ea a apărut pe un deal, deasupra mănăstirii, alături de Sf. Iov. Dușmanii au tras cu săgeți, dar ele s-au întors, ucigându-i. Otomanii au fugit înfricoșați de această minune.

zeu al antichităților ortodoxe, și acest lucru va fi pe placul antihristului. **Antihristul** trebuie înțeles ca fiind un **fenomen duhovnicesc**. De ce va vrea toată lumea să i se închine? Este vădit, din pricina faptului că în lăuntrul său se găsește ceva care răspunde la ceva din lăuntrul nostru – acel ceva fiind lipsa lui Hristos din noi. Dacă i ne vom închina (Dumnezeu să ne ferească de așa ceva!), va fi deoarece vom simți o atracție către un anumit lucru exterior, care s-ar putea înfățișa ca fiind chiar creștin, de vreme ce „antihrist" înseamnă cel ce este „în locul lui Hristos" sau arată precum Hristos. Astfel, ne vom pierde cu desăvârșire mântuirea, urmându-i celui ce este în locul lui Hristos, și care ne va duce în rătăcire.

Viața și învățătura noastră creștină trebuie să fie în așa fel încât să ne dea putința de a-l ști pe adevăratul Hristos și de a-l recunoaște pe hristosul cel mincinos (antihristul) când va veni. Nu cunoașterea teoretică sau „corectitudinea" ne vor da această cunoaștere. Astfel că și prea multa „corectitudine" în Ortodoxie, fără o inimă creștină iubitoare, nu îi va putea rezista antihristului; cel care îl va recunoaște și îi va rezista cu tărie o va face îndeosebi prin inimă și nu prin minte. Trebuie să ne dezvoltăm lăuntric simțămintele și instinctele creștine drepte, și să lăsăm deoparte toată fascinația asupra „satisfacțiilor duhovnicești" („conforturi spirituale") ale modului de viață ortodox, căci altfel vom fi ortodocși, dar nu și creștini.

Ne mulțumim să avem biserici și cântări frumoase; ne lăudăm poate că ținem posturile și calendarul bisericii, că avem icoane „bune", că dăm săracilor și poate danie Bisericii? Ne încântăm cu învățături patristice și conferințe teologice înalte fără să avem simplitatea lui Hristos în inimi? Atunci a noastră este această „spiritualitate confortabilă", și nu vom obține roadele duhovnicești ce vor fi arătate de cei lipsiți de aceste „conforturi", cei ce pătimesc profund și luptă pentru Hristos.

Viața noastră duhovnicească nu este ceva livresc sau aplicarea unor formule. Tot ceea ce învățăm trebuie să devină parte a vieții noastre și un lucru firesc. De pildă, putem citi despre isihasm și despre Rugăciunea lui Iisus și chiar să începem să o rostim – și totuși să rămânem orbi la propriile patimi și fără vreo reacție față de cineva aflat în nevoie chiar în fața noastră, fără a vedea că aceasta este o punere la încercare a creștinismului nostru, situată la un nivel mult mai elementar decât rostirea Rugăciunii lui Iisus.

Ideea este – și este una absolut necesară supraviețuirii noastre ca și creștini ortodocși în ziua de azi – că trebuie să conștientizăm situația noastră ca și creștini ortodocși astăzi; **trebuie să conștientizăm cu profunzime ce fel de timpuri trăim, cât de puțin știm și simțim cu adevărat Ortodoxia, cât de departe suntem** nu doar de sfinții vremilor de mult trecute, ci chiar de creștinii ortodocși obișnuiți de acum o sută de ani sau chiar de acum o generație, și **cât de mult trebuie să ne smerim** doar ca să supraviețuim ca și creștini ortodocși în ziua de astăzi.

FERICIRILE (2)

„Fericiți cei ce plâng, că aceia se vor mângâia "

Ce face săracul când vede că n-are? Ce zice troparul Bisericii noastre? *„Cămara Ta, Mântuitorule, o văd împodobită, dar îmbrăcăminte nu am ca să intru întrînsa. Luminează haina sufletului meu"*. Și atunci începe o rugăciune puternică, **o rugăciune cu lacrimi**, în care plângerile noastre, ca strigătul cel al șoaptei tâlharului de pe cruce, inclină urechea lui Dumnezeu spre mângâiere. Și o tainică mângâiere se naște în sufletul nostru.

Apoi, nu-i aceasta a doua fericire? Iată că am ajuns pe o altă treaptă, căci am început să dobândim o tainică mângâiere, dar o mângâiere din ce în ce mai simțită, care duce la o dorință ca și a lui Petru pe Muntele Schimbării la Față, *„să rămânem aici, să facem trei corturi"*. Vrei să rămâi în harul lui Dumnezeu, nu vrei să te mai întorci în ale lumii ăsteia, vrei să cultivi de-acum încolo toate cele dumnezeiești.

Aici, multe suflete trecând prin clipa aceasta părăsesc lumea și devin călugări și călugărițe, pustnici, și se îndepărtează de lume. Nu toți au nevoie de aceasta, nu toți sunt chemați la aceasta; dar **calea aceasta trebuie s-o străbatem toți, lepădarea de lume**. Atunci nu te mai interesează lumea aceasta, nici să primești falǎ de la oameni, că toți mor – și eu mor; nu te mai supără dacă primești jignire sau înjosire de la oameni, fiindcă și ei mor, și eu mor.

Dar Dumnezeu ce crede despre mine? Cum mă vede? Dar eu cum pot să ajung la starea aceea dumnezeiască? Și rămâi neclintit și în slavă, și în ocară, așa cum și Hristos era neclintit când învia pe Lazăr din morți, sau când era scuipat înainte să fie pus pe Cruce. Sf. Ioan Scărarul arată că starea aceasta, când ești neclintit și-n slavă și-n ocară, nevoitorii au descoperit-o ca numindu-se **blândețe**.

Păr. Rafail Noica

SF. SAVA DE KALYMNOS și micuța Sabina

Acum câțiva ani, doi soți englezi mai în vârstă au poposit în insula Kalymnos din Grecia, pentru a-și petrece câteva zile de concediu. Au ajuns și la unul dintre magazinele de suveniruri, de unde și-au luat tot felul de amintiri frumoase.

La plecare, vânzătorul le-a mulțumit și le-a dat în dar o iconiță. Ei au întrebat mirați cine este sfântul reprezentat pe ea, iar Nikko, vânzătorul, le-a spus că este Sf. Sava, ocrotitorul insulei și al mănăstirii unde se află racla sa. Englezii au devenit curioși și l-au întrebat de ce este considerat sfânt, ce anume a făcut el deosebit? Iar Nikko le-a răspuns că Sf. Sava l-a iubit foarte mult pe Dumnezeu, Căruia și-a închinat toată viața și că face foarte multe minuni, printre care vindecări de cancer și dezlegarea sterpiciunii femeilor.

Atunci bătrânii au ieșit repede și s-au întors cu doi tineri, care erau fiica și ginerele lor. Apoi l-au rugat pe Nikko să repete tinerilor ce a spus despre Sf. Sava. Când au auzit ce le spunea vânzătorul, aceștia l-au rugat dacă poate să-i ducă la mănăstirea unde se afla racla Sf. Sava. Englezii nu erau ortodocși, dar se vede că aveau un respect deosebit față de credință.

Ajunși la mănăstire, l-au întrebat pe Nikko dacă au voie să intre în biserică, nefiind ortodocși. Iar femeia a intrat și s-a apropiat de moaștele sfântului. Inima ei s-a deschis și a îngenunchiat stând o vreme lângă raclă. Apoi lacrimile au început să-i curgă pe obraji și a început să se roage:

- *Sfinte Sava, eu nu sunt ortodoxă și nici nu știu prea multe despre Hristos, dar cred în Dumnezeu și cred că tu ne poți ajuta!*

A stat acolo câteva minute, iar când s-a ridicat, stareța mănăstirii i-a dat o sticluță cu ulei din candela sfântului, pentru a se unge pe pântece, în chipul crucii. Apoi au plecat.

Timpul a trecut și după mai bine de un an, într-o zi pe ușa magazinului de suveniruri a intrat un cuplu în vârstă. Erau englezii, dar Nikko nu i-a recunoscut. Erau bucuroși și i-au reamintit de ei. Atunci când vânzătorul a înțeles cine sunt, ei au chemat de afară pe cineva și Nikko a văzut intrând în magazin pe cei doi tineri, cu un copilaș de vreo trei luni în brațe. Iar tânăra i-a spus:

- *Aceasta este fetița noastră, Sabina! I-am pus numele după Sf. Sava.*

Apoi i-au povestit cum după ce au plecat din insulă, ea a rămas însărcinată. În Anglia l-au cunoscut pe mitropolitul Kallistos Ware, un fost anglican, trecut și el la Ortodoxie, care i-a ajutat și i-a îndrumat pe calea credinței. Și până să se nască pruncul, toți patru au devenit ortodocși, în urma minunii întâmplate, iar copilul a fost și el botezat ortodox.

Apoi tânăra l-a rugat pe Nikko să-i ducă din nou la mănăstire pentru a mulțumi sfântului. Ajunși acolo, mama s-a apropiat de raclă cu copilașul în brațe și l-a așezat pe capacul sicriului, zicând:

- *Ia-o, căci nu este a mea, ci a ta!*

Apoi i-a arătat lui Nikko hârtiile medicale pe care le adusese anume cu ea și care toate spuneau că nu putea avea copii, din cauză că avea o problemă la trompele uterine. Apoi i-a spus la câți medici fuseseră până să ajungă în Kalymnos și câți bani cheltuiseră fără niciun rezultat. Pentru Nikko, minunea Sfântului Sava era un lucru obișnuit, dintr-un lung șir de alte minuni. Dar pentru cei întorși la credință a însemnat schimbarea vieții lor!

AUZI-NE!

Doamne sfinte, auzi-ne,
Cum Ți-auzi albinele !
Doamne sfinte, vezi-ne
Cum Îți vezi livezile !

Că pe meri sunt numai flori,
Iar pe noi numai sudori !
Doamne sfinte, plânge-ne !
Nu-Ți suntem noi sângele ?!

Doamne bun, desprinde-ne
De pârjol și grindine !
Culcă-ne, așază-ne
Pruncuții în leagăne !

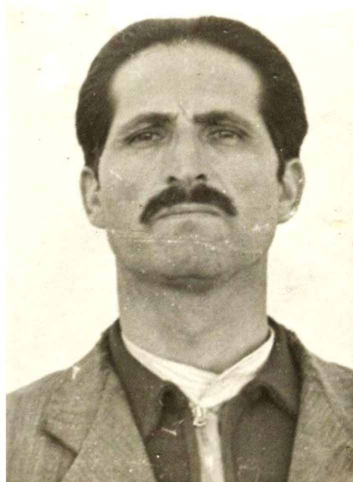
Doamne sfinte, mută-ne
În bărbate tunete,
Să gonim tristețile,
Toate strâmbătățile !

Grigore Vieru

Calendarul mărturisitorilor

Pr. IOAN COLIȚĂ

(†26 octombrie 1959)

„Preoții Tăi *se vor îmbrăca cu dreptate*”

Credința în Dumnezeu, nădejdea în ajutorul Lui și dragostea creștină au fost însușirile morale, puterile spirituale care mi-au susținut viața, mi-au întărit inima și m-au oțelit în răbdare, mi-au luminat conștiința, mi-au împodobit sufletul cu duhul curăției, al gândului smerit și al faptei creștine.

Dumnezeu îi știe pe mărturisitorii și martirii Săi, dar din norul minunat de sfinți necunoscuți, îngăduie din când în când să iasă la lumină adevărate raze de credință și jertfă, care să ne întărească în vremurile prin care trecem. Se cuvine să scoatem și noi lumina de sub obroc și măcar o dată pe an, în ziua adormirii lor, să ne umplem inima de frumusețea oamenilor lui Dumnezeu. Azi vă propunem să-l descoperim împreună pe preotul Ioan Coliță din Cetatea – Dolj.

Născut într-o familie de țărani din Oltenia, Ioan va dori mai mult în viață, căci și Dumnezeu pusese mai mulți talanți în desaga sa. De mic avea aplecare deosebită spre carte și un drag de a cânta la biserică, uimind pe toți cu vocea sa puternică și frumoasă.

Deși fără prea multe avuții, părinții s-au străduit cum au putut să-l țină la școli, iar copilul a dat rod. Anul 1928 a însemnat pentru el luarea jugului preoției într-unul din satele doljene. În anii care au urmat, a avut un puternic ajutor în preoteasa lui dragă, Floarea, care i-a dăruit 11 copii, din care au trăit 9.

Preotul Ioan și-a văzut de ale sale, deși perioada era zbuciumată și tot mai mulți clerici intrau în politică. Pe el nu l-a interesat decât biserica și credincioșii ei. I-a ajutat pe oameni cum a putut, dar mai ales i-a învățat să iubească cititul, punându-le mereu la dispoziție cărți din bogata sa bibliotecă. S-a implicat și în deschiderea unui gimnaziu în comună, dar și a căminului cultural. După 1945 i-a întărit pe țărani în greul care venea tot mai apăsător pe umerii lor. Ai lui îl iubeau și îl sprijineau în tot ce făcea.

Din păcate, aceasta a stârnit invidii. Cel care era împreună-slujitor la Altar a lăsat să intre în inima sa invidia și a ajuns să informeze Securitatea despre tot ce făcea părintele. Dosarul nu a fost greu de încropit, cu acuzații care mai de care mai mincinoase. Astfel că în 1952, pr. Ioan Coliță este arestat sub acuzația de implicare în Mișcarea legionară. A urmat ancheta cu groaznicele ei suplicii: bătăi la tălpi cu funia udă, smulgerea unghiilor și a dinților cu cleștele de cuie, arderea cu fierul roșu, atârnarea cu capul în jos. Toate pentru a recunoaște ceva ce nu făcuse...

Nu s-a putut dovedi nimic, însă el a fost condamnat la minimul de închisoare care se dădea pentru „nimic”: 5 ani. A fost mutat în acest timp de la Craiova, la temnițele din Galați, Jilava și Lugoj. Ca o culme a cinismului specific regimului comunist, în acest timp preoteasa Floarea a primit Ordinul „Gloria Maternă”, clasa I, semnat de Dr. Petru Groza, pentru că a născut și a crescut nouă copii, deși în perioada detenției preotului Ioan, familia fusese deposedată de toate bunurile din casă, iar copiii se hrăneau cu spice adunate de pe câmp și dormeau pe scânduri.

Iată ce scria fiicei mai mari din închisoare:

„Credința în Dumnezeu, nădejdea în ajutorul Lui și dragostea creștină au fost însușirile morale, puterile spirituale care mi-au susținut viața, mi-au întărit inima și m-au oțelit în răbdare, mi-au luminat conștiința, mi-au împodobit sufletul cu duhul curăției, al gândului smerit și al faptei creștine... Păstrați voi, copiii mei, pe cele bune din viața mea și folosiți-le: cinstea, respectul, munca, dragostea mea pentru voi, conștiinciozitatea, lipsa de ură și vrăjmășie împotriva nimănui.”

După 5 ani, preotul Ioan s-a întors acasă cu TBC osos. Au urmat șicanări, răutăți și greutăți făcute de comuniști, dar la toate, el **a răspuns mereu doar cu rugăciune pentru vrăjmași. Își uimea consătenii pentru că, de fiecare dată, încerca să găsească opresorilor săi justificare și mai ales nu putea să-i urască, pomenindu-i ori de câte ori era nevoie**.

În 1959, împreună cu noul val de arestați este luat și preotul Ioan de lângă familia sa, cu noi acuze mincinoase. De această dată, cei 5 ani primiți ca pedeapsă vor trebui executați în Deltă, unde va fi dus la lagărul de muncă de la Ostrov. Acolo a avut același comportament exemplar: rugăciuni fierbinți și repetate și iertarea torționarilor. Deoarece era foarte bolnav, nu reușea să-și facă norma, fiind astfel bătut mereu, până într-o zi, când a fost călcat în picioare, lovit cu cizmele în cap, așa încât, la scurtă vreme, în ziua de 26 octombrie 1959, a murit la infirmerie. Au rămas acasă așteptându-l, preoteasa și 9 copii, din care 6 minori...

Să-l pomenim în rugăciuni și să-l rugăm să ne întărească prin mijlocirile sale!

NICIODATĂ NU E PREA TÂRZIU!

Sf. Cuvios Avramie și nepoata sa, Maria
(†29 octombrie)

Cuviosul Avramie s-a născut în regiunea Edessei, la sfârșitul secolului al III-lea. Părinții săi de bun neam și credincioși nu au mai avut alți fii și, cu toate că prețuiau evlavia cuviosului, l-au căsătorit împotriva voinței sale. Însă, în timp ce stătea în cămara de nuntă, harul a strălucit în inima sa ca o lumină și cutremurându-se, tânărul Avramie și-a părăsit îndată soția, retrăgându-se într-un loc singuratic, unde a rămas vreme de șapte zile în post aspru și rugăciune. Părinții săi, înțelegând că Dumnezeu l-a ales pentru partea cea bună, l-au lăsat să-și continue urcușul spre cer. Cuviosul s-a încuiat într-o chilie, lăsând numai o fereastră mică prin care primea puțină hrană, doar pentru nevoile firii. Avramie a înflorit în taină vreme de zece de ani, luminând pe cei din jur său prin strălucirea virtuților și sprijinind lumea cu rugăciunile sale.

În vremea aceea, un sat din apropierea Edessei era locuit de închinători la idoli și toate încercările episcopului local de a-i aduce la credință s-au dovedit neroditoare. Luminat de Duhul Sfânt, episcopul, însoțit de cler, a mers la Avramie și i-a cerut să primească Taina Hirotoniei ca, venind în cetate, să predice cuvântul Evangheliei. După multe rugăminți și amenințări, pentru a nu cădea în păcatul neascultării, Cuviosul, cu lacrimi în ochi, a acceptat să-și părăsească chilia și să-și asume această sarcină. Vreme de trei ani, a îndurat loviturile, batjocoririle și disprețul din partea localnicilor împietriți la inimă, însă fără a-și abandona eforturile și rugăciunile pentru mântuirea lor, a reușit în cele din urmă să aducă la credința ortodoxă mai mult de o mie de locuitori, care au primit Sfântul Botez. Cuviosul Avramie a mai rămas un an de zile în acea cetate, semănând sămânța Evangheliei, iar apoi, aprins încă de dorința isihiei, a părăsit în ascuns slava și grijile acestei lumi. Întors în chilia sa, Cuviosul a îndurat războiul fără milă și atacurile demonilor, pe care le-a biruit prin puterea lui Dumnezeu.

Pentru că fratele după trup al Cuviosului Avramie murise, lăsând singură în lume pe fiica lui, Maria, în vârstă de șapte ani, Avramie a luat-o în grija sa și, ducând-o într-o chilie mică, a lăsat-o să înflorească ca o floare a deșertului, prin rugăciunile și convorbirea ei cu Dumnezeu, dându-i sfaturile necesare printr-o mică ferestruică, ce despărțea chiliile lor. Tânăra fată a ajuns astfel la vârsta de douăzeci de ani, sporind în tot lucrul cel bun și plăcut lui Dumnezeu. Într-o zi însă, a căzut în păcate cu un monah desfrânat, care adeseori venea să-l viziteze pe Cuvios. Și în loc să facă pocăință, Maria, dimpotrivă, a căzut în cea mai adâncă deznădejde. Diavolul a convins-o că Dumnezeu nu va putea niciodată să Se milostivească de ea, pentru că și-a necinstit fecioria și schima îngerească. Plină de durere, Maria a mers în cetatea vecină, unde s-a dedat desfrânării, alunecând astfel zilnic, vreme de doi ani, și mai adânc în abisul păcatului, în timp ce Avramie înălța neîncetat rugăciuni către Domnul ca să-i descopere unde a plecat nepoata sa. Astfel, de la câțiva călători a aflat unde ajunsese Maria și, alegând mântuirea sufletelor, a părăsit îndată chilia, s-a îmbrăcat în haine militare și, adunând puțini bani, i-a dat casei de desfrâu, unde Maria petrecea, pretinzând că dorește și el să se bucure de frumusețea fetei.

Cuviosul a comandat o cină fastuoasă și, pentru prima oară după cincizeci de ani de post aspru, a mâncat carne și a băut vin – retrăgându-se apoi într-o odaie cu tânăra fată. După ce a închis ușa, Avramie i-a dezvăluit nepoatei cine este, în timp ce aceasta, încremenită de uimire și de rușine, cu privirea țintuită în podea, nu îndrăznea nici măcar să-l privească. Cuviosul i-a vorbit cu blândețe, fără să o mustre câtuși de puțin și cu lacrimi în ochi, i-a amintit de râvna ei pentru viața ascetică, încredințând-o că mila lui Dumnezeu este nemărginită și că depășește orice păcat, singurul păcat de neiertat fiind deznădejdea. Apoi, pentru a o încuraja, Cuviosul i-a spus că el însuși ia asupra sa povara păcatelor ei, Mariei rămânându-i doar să se întoarcă la nevoință și rugăciune. Amar plângea Maria, auzind cuvintele Cuviosului. Părăsind îndată viața desfrânată, s-a închis din nou în chilie, cu atâta râvnă și lacrimi, încât nu a întârziat să primească de la Dumnezeu iertarea păcatelor, fața ei arătându-se luminând de har, în vremea morții sale.

Fericitul Avramie, după ce a petrecut o viață plăcută lui Dumnezeu, a adormit în pace în vârstă de șaptezeci de ani, după cincizeci de ani petrecuți în viața ascetică. Iar cinci ani mai târziu după adormirea cuviosului, s-a odihnit întru Domnul și nepoata sa, Maria.

Pentru rugăciunile lor, Doamne, Iisuse Hristoase, miluiește-ne pe noi!

I.G.

Lumea creştină medievală şi PANDEMIILE (3)

VIAŢA RELIGIOASĂ ÎN PANDEMIE

Ciuma din veacul al XIV-lea a adus cu ea **un cutremur în sufletul oamenilor**. Aceasta s-a văzut şi pe plan religios. Însă fiecare a ales după cum a dorit: unii au văzut în boală pedeapsa lui Dumnezeu pentru păcatele lor şi s-au întors cu *pocăinţă*; alţii au dorit să uite de greul încercărilor prin care treceau, afundându-se în mai multe *plăceri şi patimi* decât înainte.

Din păcate, Occidentul a distorsionat vederea curată asupra bolii îngăduite de Dumnezeu, văzând în ea doar o expresie a mâniei Sale. Ca atare, icoanele şi tablourile religioase de după această perioadă vor vădi această imagine a Făcătorului. Nu există milă, doar săgeţi veninoase aruncate din Cer asupra oamenilor fără scăpare. Biserica catolică s-a desprins astfel şi mai mult de adevărata credinţă, prilej ca unii dintre credincioşii săi să cadă în deznădejde sau chiar să nu mai creadă în Dumnezeu.

Pe de altă parte, puţinele informaţii pe care le avem din Răsărit, ne arată oameni grăbiţi, la declanşarea epidemiei, să caute Biserica, să se spovedească şi să se împărtăşească, conştienţi că moartea poate veni oricând.

Preoţii catolici au încercat să-i ajute pe oameni atâta timp cât s-a putut, dar restricţiile de circulaţie şi copleşitorul număr de bolnavi şi morţi i-a împiedicat în cele din urmă să ajungă în toate casele. Oricum, se pare că în Occident, preoţii au dat cea mai mare jertfă. Au fost cetăţi şi zone în care peste 70 % din slujitorii Altarelor au căzut răpuşi de ciumă. După ce a trecut primul val ucigaş, biserici şi comunităţi întregi s-au văzut lipsite de păstori, iar doritori nu se mai prea găseau. Atunci a apărut o altă mare ispită: **simonia**. Cei care nu aveau nicio pregătire teologică, dar întrezăreau o posibilitate de câştig, au început să dea bani ierarhilor pentru a cumpăra preoţia. De aici o şi mai mare decădere spirituală.

Din păcate, după domolirea ciumei, preoţii catolici au continuat să afişeze o viaţă de lux, iar scăderea vieţii spirituale va sili Roma să generalizeze o altă pată care a acoperit obrazul bisericii: **indulgenţele**. Cu moartea în ceafă, biserica ierta grăbit de păcate şi în contul unei anumite sume, pe toţi cei care cereau aceasta.

Aşadar, viziunea unui Dumnezeu care pedepseşte plin de mânie, neputinţa Bisericii catolice de a face faţă

situaţiei şi abuzurile post-pandemice au sădit în sufletul occidentalului o **neîncredere** care va clătina puternic poziţia Romei. Să ne gândim doar la faptul că pe această neîncredere se va naşte, un secol şi jumătate mai târziu, *Reforma* care a tăiat trupul Bisericii catolice.

SFINŢII OCROTITORI

După cum am mai spus, o parte dintre oameni au luat calea pocăinţei, înţelegând că boala este un prilej de a-şi vedea şi plânge păcatele. Ei au avut nevoie de un sprijin nemijlocit şi grabnic, astfel că ciuma a scos la iveală sfinţi puţin cunoscuţi sau care nu erau atât de cinstiţi în Biserica catolică, şi pe care credincioşii i-au luat drept ocrotitori împotriva bolii: *St. Rochus, Sf. Cristofor şi Sf. Sebastian* au fost cei mai apropiaţi de inimile catolicilor din sec. XIV.

În Răsărit, ortodocşii i-au redescoperit ca grabnic ajutători în boli cumplite, pe **Sf. Nicolae** şi mai ales pe **Sf. Haralambie**, adesea reprezentant înlănţuind pe diavolul-ciumă cu un lanţ greu. La noi, în această perioadă au fost ridicate mai multe biserici cu hramul celor doi sfinţi, dovadă că poporul s-a întors spre ei cu mare nădejde.

CONCLUZII

Ar fi multe de spus şi ar fi de remarcat multe asemănări cu situaţia prin care trecem acum. Oamenii, în marea lor majoritate, au regretat viaţa de dinainte, încercând să revină la normalitatea după care tânjeau. Dar ei nu mai erau aceeaşi. Ca atare, neavând borna credinţei şi a măsurii, a urmat **o întoarcere cu spatele la Dumnezeu şi o divinizare a omului şi materiei**. Nu ne mai miră faptul că atunci se redescoperă Antichitatea păgână, iar în cultură începe perioada Renaşterii.Pe de altă parte, este evidentă schimbarea orientării vieţii, tot mai mult pe orizontală, căutând pe pământ fericirea, prin noile descoperiri şi invenţii care au urmat.

Izolarea şi singurătatea, frica şi suspiciunea au fost un flagel al ciumei, care a perpetuat şi a dat naştere **individualismului** protestant de mai târziu. Oamenii au cedat şi în faţa manipulării şi zvonurilor, ajungând să li se întărească anumite prejudecăţi legate de alte categorii sociale sau de Biserică.

O lecţie a trecutului din care am putea învăţa multe, căci ştim ce l-a afectat, care au fost punctele slabe şi în ce fel s-a schimbat omul după această pandemie. *E.G.*

Ce ajutor putem da CELOR ADORMIŢI?

Pentru că săptămâna viitoare sunt moşii de toamnă, ne-am gândit că ar fi de folos să aflăm cum putem să-i ajutăm pe cei adormiţi ai noştri, atât la soroace, cât şi la pomenirile de obşte. Iată ce ne-a răspuns ***PĂRINTELE ŞTEFAN***.

Omul se poate ajuta în primul rând pe el însuşi, prin viaţa duhovnicească pe care o duce în Hristos, prin agonisirea harului, prin Sf. Taine şi în mod deosebit prin pocăinţă, spovedirea păcatelor şi împărtăşirea cu Trupul şi Sângele Mântuitorului. Iar noi îi putem ajuta pe cei dragi ai noştri, chiar pe parcursul vieţii lor, prin rugăciunile pe care le facem pentru ei, îndemnându-i la bine şi îndemnându-ne pe noi la bine.

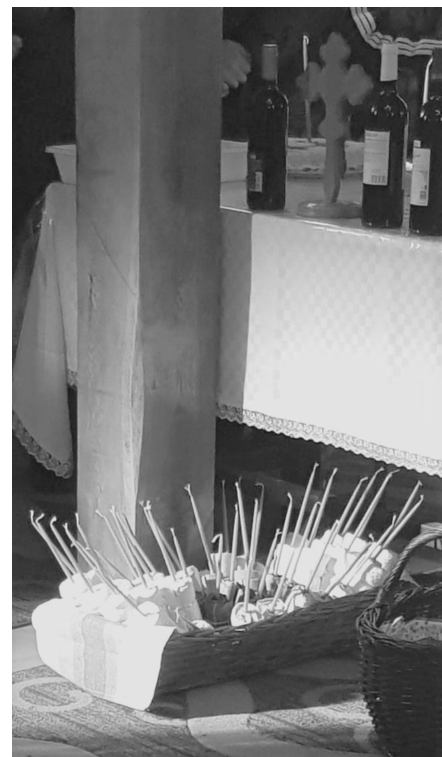
Dacă cei dragi ai noştri au trecut la Domnul, **iubirea pe care a aşezat-o Dumnezeu în inimă şi în Biserică este mai mare decât moartea**. Pentru noi, viaţa şi iubirea nu se termină la groapă, aşa cum susţin mişcările sectare – că nu mai există nicio legătură cu cei adormiţi şi că nu se mai poate face nimic pentru ei. Ba din contră, dacă Dumnezeu Se numeşte al lui Avraam, Isaac şi Iacov, nu este al celor morţi, ci al celor vii prin credinţă. Aşadar, Biserica luptătoare de aici are mult de luptat pentru mădularele sale, pentru sufletele celor adormiţi ai noştri.

Vorbim în primul rând de pomenirile care se fac în cadrul Sf. Liturghii. **Sarindarele** (din grecescul sarindar=40) e un obicei împământenit, de mare trebuinţă şi ajutor, adică a se da spre a fi pomenit cel adormit timp de 40 de Liturghii, până se împlinesc 40 de zile de la adormire, când sufletul se înfăţişează înaintea Dreptului Judecător, la judecata particulară. În această perioadă, pentru sufletul celui adormit este de mare folos ca cei apropiaţi să participe cât mai des la Sf. Liturghie, dar şi să citească din **Psaltire** cât mai mult (chiar să o facă de mai multe ori, dacă pot), îndeosebi psalmul 118. Sunt de asemenea acatistul şi canonul pentru cei adormiţi, care se pot citi în această perioadă, la sfatul şi învăţătura preotului duhovnic.

Alt ajutor este **parastasul**: la 9 zile, la 40 de zile – care este cel mai important, la 6 luni, la 1 an şi apoi pe rând până la 7 ani. Cei care doresc, pot continua pomenirea anuală la parastas şi peste cei 7 ani de la adormire. Dar îi vom pomeni pe ai noştri mereu, la Liturghie şi în rugăciunile particulare, la Psaltire. Referitor la prinoasele care se aduc atunci – nu scrie nicăieri că acestea trebuie să fie neapărat colivă, paoşi, vin sau altele. Poate să se facă parastas şi fără niciun fel de prinos. Într-adevăr, coliva a fost descoperită de Sf. Teodor Tiron în timpul împăratului apostat Iulian, care i-a învăţat pe creştini ce înseamnă. De atunci se foloseşte şi la cei adormiţi, ca semn al Învierii, căci, fiind alcătuită din grâu, care dacă moare, aduce roadă. Coliva se foloseşte mai mult în celelalte părţi ale ţării, nu atât în Ardeal, fiind un obicei frumos de recâştigat şi aici, dar nu obligatoriu.

Biserica a rânduit, pe lângă acestea, şi **pomenirile de obşte** pentru cei adormiţi. Este vorba de cele care se fac în fiecare sâmbătă, şi în primul rând în Sâmbetele speciale: a moşilor de toamnă, de iarnă şi de vară. Atunci se face în mod deosebit pomenirea celor plecaţi în dreapta credinţă, cu participarea mare a credincioşilor. În Ardeal există şi obiceiul pomenirii de 1 noiembrie – „ziua morţilor”. Acesta este preluat de la germani şi maghiari, cu care am convieţuit, fiind un obicei al Bisericii apusene (atunci ei îi pomenesc pe toţi sfinţii şi pe cei care au adormit în nădejdea Învierii). Nu este nicio greşeală ca un credincios ortodox să facă şi atunci pomenirea celor adormiţi, în rânduiala ortodoxă. Oricum, şi noi avem Paştele blajinilor (Duminica Tomii) sau Sâmbăta lui Lazăr (în funcţie de zonă), când se face pomenirea deosebită a celor adormiţi.

De asemenea, se pot face foarte mult **fapte bune**: arătând ajutor, milostenie (hrană, îmbrăcăminte, adăpost), îngăduinţă, răbdare faţă de ceilalţi, le putem pune în numele celor adormiţi.

Cei care au plecat de aici atei, agnostici sau nu în dreapta credinţă, **rupţi de Biserică**, inclusiv cei sinucigaşi, nu pot fi pomeniţi la Sf. Liturghii şi slujbe de pomenire. Cei care nu au retractat credinţa, dar nici nu au practicat-o, mai pot fi pomeniţi, dar ca nepracticanţi sau scriind după cei practicanţi: „cu tot neamul lor cel adormit”. Cei dragi ai lor pot să facă pentru toţi aceştia fapte bune. Iar Dumnezeu va şti cum să le miluiască sufletele, căci nu are pe nimeni de pierdut. Sf. Macarie cel Mare spune că, trecând prin pustie, a văzut o tigvă de om şi lovind-o, i-a vorbit tigva, zicând că e un preot idolatru care se chinuie în iad. Iar sfântul l-a întrebat dacă nu are nicioadată nicio mângâiere. Atunci acela i-a spus: *Ba da! Când tu te rogi pentru noi.* Deci este mângâiere şi pentru aceştia.

Legat de problema **viselor** în care apar cei adormiţi ai noştri, cine doreşte sau cere acest lucru, trebuie să aibă o măsură înaltă a smereniei şi rugăciunii, a curăţiei vieţii şi a îndrăznirii înaintea lui Dumnezeu. Acest lucru nu este de folos celor care nu le au şi recomand să nu se facă astfel de cereri lui Dumnezeu. Cel viclean poate uşor să intre pe fir cu tot felul de năluciri mincinoase, să te arunce în tot felul de păreri şi idei greşite.

Ceea ce contează pentru cei adormiţi e să fim cu nădejde la Dumnezeu şi cu inima curată şi să ne rugăm pentru ei.